

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

II. ÉVF. 1901. 2. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IV., váczi-u. 46

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Az engesztelés szelleme. — Orgonaszó. — «Én vagyok az élet kenyere». — A mennyei honvágy. — Hints hamut. — Szülői bölcsesség. — A terjesztőnek havi összejöveleiről. — Jelképek. — Oltáregyesületi ügyek: 1. Választmányi ülés. 2. A vácz-egyházmegyei megbízott jelentése. 3. Befolyt pénzek nyugtázása. 5. Tárgyak lajstroma. Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről. — A legmélt. Oltáriszentség imádása a farsang három utolsó napján. — Irodalom. — Hirdetések.

AZ ENGESZTELÉS SZELLEME.

Van tél a lelkekben is; néha korszakokon keresztül egyre hül a szeretet s durvul a rokonszenveknek s a nemes érzéseknek világa. A kik ily korszakokban élnek, a legtöbbje nem is veszi észre, hogy mily sértő és nyers ez a közérzés; azok a kevesen pedig, kikben a szomorú valóság érzéssé válik, ha küzdenek is az öntudatlan nyersség ellen, ritkán változtathatnak rajta alaposan s észrevétlenül is áthajlik lelkületük az engesztelő szeretetbe. Az engesztelés szellemi világában kigyulad ismét szenvedélyes lángokba szeretetük s kárpótolva látják szent szenvedélyüket egy őket meg nem értő világnak részvétlenségeért.

A XIII. századtól fogva a szeretet a kereszténység szívében lassan-lassan elváltozik engesztelő szeretetté, azon mértékben, melyben a keresztény áhitat az Oltáriszentség felé irányul. Nem mintha azelőtt nem szerették s nem imádták volna az Oltáriszentségben a közöttünk élő Krisztust; imádták azt mindig; a katakombák áhitata a vértanúk sirjára helyezte az Eucharistiát s erejét e szentségből merítette; de a vértanui, ifjú egyház az üldözések nyomása alatt inkább az áldozatnak, mint az engesztelésnek szellemét merítette belőle. Krisztus áldozat, véres áldozat; ez lebegett eszménykép a küzdők előtt s következőleg vágyaik s lelkesülésük erre felé szálltak: legyünk mi is áldozatok.

Szent Tamás elszánt szava talált visszhangot lelkükben: gyerünk s haljunk meg vele.

A nagy egyházatyák korában sem találjuk föl az engesztelés szellemét az Eucharistia körül. Van sok panaszkodás, éles, gáncsoló szavuk; Nagy szent Gergely pápa elégedetlenségében a világ nehézkessége és szellemtelensége

fölött már az utolsó ítélet közeledtét várja s még sem találjuk meg náluk az áhítatnak azt a jellemző vonását, az engesztelést.

A X. és XI. században a penitencziának meleg áramai járnak át a világot; fölrázzák a népeket s szent harczra lelkesítik Krisztus sirjáért; meghalni indulnak az emberek bűneikért penitencziából, de bár e lelkülettől nem lehet eltagadni az engesztelés szellemét, ez az engesztelés csak az volt, a mely a tékozló fiu szavaiban is rezgett s minden bűnét bánó lélekben föltalálható. A bűnbánó meg akarja engesztelni az Istent; bűneire gondol, melyekkel megsértette és haragra lobbantotta az Urat; e haragvó Istent penitencziájával, alázatával, bánatával meg akarja engesztelni. De ez az engesztelés nem az, mely a későbbi egyház áhítatában az Oltáriszentség körül myrtuskoszoruként fonódik; az az engesztelés a saját maga bűneit nézte s azokat le akarta törölni. Az még nem tudta az Oltáriszentségben a töviskoszorus, élő szívet látni; annak még nem mondta az Ur: nézd e szívet, mely annyira szeret, mely itt szeret s mely azt akarja, hogy itt engeszteljétek azt meg, itt az oltár előtt arczraborulva éjjel 11-től 12-ig; ide hozzátok meleg sziveiteket, mert fázom; hideg nekem ez a mostani világ.

Ez más, ez több, mint az az engesztelés, melylyel a bűnös Noé idejében ép úgy, mint most s a középkorban a megsértett Istent engesztelni akarta. Ez több; ebben az engesztelésben a szerető lelkek a most megsértett s tövisektől koszoruzott szívet látják; az Ur Jézus szenvedései nem záródnak le az ő fölfogásukban a nagypéntek délutánjával, hanem valamikép végigvonulnak a századokon át; nem korlátoztatnak az Olajfák-hegyének haláltusájára, sem a Golgothán átszenvedett kínokra; az engesztelő lelkek nem tekintenek a múltba, hogy mi volt egyszer, hanem a szeretet csalhatatlan közvetlenségével kiérzik, hogy ennek a köztünk élő szívnak, mely itt rejlik, mely itt mi köztünk jelen van, itt és most vannak sérelmei, itt mi köztünk vannak tehát szenvedései is s ezeket mi nem nézhetjük hidegen, nem részvétlenül.

Ez a most divó engesztelésnek szelleme.

Ne féljünk tőle! Ne féljünk, hogy megzavarjuk Krisztus Urunknak végtelen boldogságát, ha szenvedő szívére gondolunk, mely most itt mi köztünk is szenved; ne féljünk, hogy dicsőségének fényözönére felhőt borítunk, ha az Olajfák-hegyének kínos imáját Oltáriszekerényeink táján hallgatjuk; ne féljünk ettől. «Non vivitur in amore sine dolore», nem élhetünk szeretettől lángadozva s töviskoszorutól körül nem övezve; nem, nem élhetünk szeretetben kín nélkül. Mig emberi szivünk lesz s a földön emberi szivek vivódnak és haldokolnak, addig azt az érzéketlenségét a boldogságnak el nem érhetjük; bűn volna az és nem erény, élettelenység és nem tökély. S a szenvedő részvétnek e természetes érzését tagadjuk el az isteni szívtől? Nem, az nem lehet. Jézus résztvesz szenvedéseinkben és boldogtalanságunk-

ban, ez az ő töviskoszoruja, melyet a megdicsőült sziven mutatott be bold. Alacoque Margitnak.

Ezen nem kételkedném soha; inkább azt mondanám, nem tudom hogy hogyan lehet boldog s végtelenül boldog, ha szenved; nem tudom, megegyeztetni a dicsőség fényözönét a szenvedés árnyékaival; inkább ezt mondanám s meghajtanám fejemet az érthetetlen előtt, de az Ur Jézus szenvedő részvételében nem kételkedném.

S nem kételkedtek ebben azok a galambszárnyu, szüxies lelkek, kik nem szálltak a keresztshadak hőseivel csak a kereszt karjaira — kik nem ittasodtak meg szeretettől csak a Krisztus sebeiben — kik a szenvedő szeretetnek viszonzásában nem szoritkoztak a töviskoszorunak s a szögeknek tiszteletére, hanem a kik szivük ösztönében egyenes repüléssel eltaláltak a szent Szivbe, az eleven, a megdicsőült s mégis töviskoszoruzott szivbe. E lelkek sorát kikezdi boldog Retinnai Julianna, a ki látomásban látja az egyházi évnek holdját elsötétülni, mert az Oltáriszentségnek nincs külön ünnepe; megjelenik neki az Ur s beszél vele a hülő s fölélesztendő szeretetről, melyet szive az Oltáriszentségben sirat. E jelenés mozgalmat indított meg a keresztény világban, mely az Urnapot iktatta be az egyházi ünnepek sorába s az imádó szeretetet az Oltáriszentség felé fordította. R. Julianna nyomában járnak az olasz, exstatikus szüzek: sienai szt. Katalin, szt. Julianna Falconieri, b. Kamilla Varano; nem kételkednek, hogy Jézus az Oltáriszentségben engesztelő, résztvevő szeretetet vár s az Ur biztosítja őket, hogy az igaz áhitat biztos ösvényén járnak. Szent Magdolna Pazzis látja, hogy Jézus oldalsebében a szerető lelkek vérré és vizzé válnak. Vérré a szeretet által s vizzé a szenvedés által, s bár a szeretet mindenek koronája s bár a fájdalom is, ha isteni, szeretetből fakad, mégis szt. Magdolna szerint az Isten jobban szereti a lelkeket, melyek a fájdalom által, mint melyek az örvendező szeretet által változtak át benne. Jézus szivébe hatni és nem szenvedni, az annyit jelent, mint otthon nem lenni e szentséges szivben.

S még világosabban verődött ki a töviskoszoru az Oltáriszentségben rejtőző isteni sziven s annak következtében az imádó szeretet még lelkesebben hevült az engesztelés érzelmeitől, a mióta az Ur Jézus bold. Alacoque Margitnak megmutatta saját dicsőséges szivét s e dicsőséges szivnek töviskoszoruja benyomódott szt. Margit lelkébe. Margit már tudta, hogy mit tegyen — tudta, hogy a töviskoszoru mit jelent s hogy a sziv, ha dicsőséges is, a töviskoszoru alatt mit érez — tudta, hogy az Ur engesztelő s résztvevő szeretetet keres.

Igen, résztvevő szeretetet! S a mire lelkes tekintete a töviskoszoruzott szivre ösztönszerűen megtanította, azt a következő pillanatban Jézus ajkairól hallja: Nézd e szivet, mely az embereket annyira szerette... melyet emberi közöny, hálátlanság és alávalóság bánt — ez a sziv keres lelkeket, kiken

vigaszt lehetne. Margit, szívemnek leánya, te hozd szomorú, megsértett szívemnek a viszontszeretetnek és engesztelésnek vigaszt. Jöjj ide az oltár elé, kivált a hónapnak első csütörtökén éjfélkor s engeszteld meg szívemet. Ime a szív, mely nemcsak szeret, de vigaszt, engesztelést keres!

Ne emeljük ki ezért a dicsőséges Jézust az Isten boldogságának honából; ne gondoljuk, hogy szenvedéseiben, panaszaiban, vágyaiban elveszti boldogságát; nem veszti azt el. A szent Szív az Istenben látja a bűn s az erény küzdelmeit, a kegyelem s a szivtelenség harczait; látja a bukottat s látja fölkelését; látja a vértanúk szenvedését s látja koronáikat; látja a könyeket s látja azt is, mint dicsőülnek meg általuk a lelkek; szóval: látja a világ végkifejlését s a dicsőség himnuszának dallama sohasem csitul el egészen lelkében s ez az ő boldogsága: Istent látni dicsőségében. De e boldog látásban nem felejt el minket s részt vesz, mert szeret bajainkban és szenvedéseinkben; ez a látás nem oltja ki a dicsőség fényözönét s Istenben boldog lelke talál résztvevő érzelmeket, melyekkel testvéreit, kik szenvednek, részvétellel szeresse.

Igy van Krisztus Urunk köztünk; boldogsága velünk szemben nem vált érzéketlenséggé. Azért tudjuk oly közvetlenül emberi indulatokkal szeretni Jézust az Oltáriszentségben, mert minden tekintetben az emberileg érző szívet tiszteljük körünkben; ez az emberileg érző szív kelti föl az őt szerető lelkekben az engesztelésnek áhítatát. Oh éleszsűk magunkban ez életerős érzelmet; nem beteges tünet az, nem dogmatikus tévely, hanem eleven, való, igaz érzés azzal a szível szemben, mely töviskoszorutól övezve mutatja be magát. Az engesztelés szelleme éleszti leghathatósabbán az Ur Jézus Szíve iránt való szeretetet, áldozatkészséget, nagylelkűséget, úgy hogy ez érzelmeknek fölforrásán is fölismerjük, hogy az engesztelés szelleme maga a szeretet gyökeréből fakad.

Prohászka Ottokár.

Orgonaszó.

Orgonaszó sir a vétkes
Zsivajba,
Halkan zokog, alig is van
Ki hallja;
Nincs itt szive, tiszta szive
Senkinek,
Szent áhítat nem is, nem is
Lepi meg.

Bántja e bűn kislelki
Lelkemet.
Ám köt a sors. Szabadulni
Nem lehet.
Mégis mennék, repülnék,
Ha nem volna
Béke háza s benne búgó
Orgona.

Nem tudom én, más embernek
 Mi a hit;
 Nekem sugár, mely az éjbe
 Világít.
 Ha a tömeg, balga tömeg
 Kinevet,
 Orgonaszó gyógyitgatja
 Szivemet.

Édes, szelid, lágy dallama
 Körülzsong,
 Szivem mélyén elszenderül
 A bú, gond;
 Lelkemet egy szebb világba
 Ringatja
 Olvadozó, andalító
 Siralma.

Mintha fölém fehér angyal
 Suhanna
 S buzditgatna titokzatos
 Sugalma...
 Pergő könyvem csillogtató
 Fátyolán
 Még bűvösebb, csodásabb a
 Látomány.

Égi fényben tündökölnek
 A szobrok,
 Mig én ennen kis voltomra
 Gondolok...
 Büszke térdem megtöri az
 Alázat,
 Kebelemben csak áhitat
 Tanyázhat.

Bú, gond, remény, vágy szivemben
 Szendereg,
 Álmok fölött virrasztgató
 Szeretet.
 Szertebontja lelkem csüggedt
 Szárnyait...
 Orgonaszó imádkozni
 Megtanít.

Szilyi László.

„Én vagyok az élet kenyere.“

Ján. 6, 35.

1. Az *életnek* minden alakja közelségével ingerlő és mélységével ijesztő *titok*, a tudománynak mysteriuma, a hol a fény mellett annyi a homály, hogy az elsőrangu hierophanták is csak látszólag tudnak róla többet, mint az avatatlanok. Már abban az élettelen életben is, melyet a szellő simogatása fakaszt a kelő mezőn, vagy csókjai szólaltatnak meg a fák lombjai között, melyet a napsugár varázsol elő a hókristályokból, melylyel a csillagok pislognak alá a föld vándorára — már ebben az élettelen életben is van valami rejtelmes, valami igéző és andalító, valami, a mi elfojtja a gondolatot és némaságra készíti. A hol pedig a valódi *életnek hierarchikus, jól rendezett lépcsőzete kezdődik*, ott minden lépcsőfokon uj és uj titkokkal találkozunk.

Gyöngéden ölelkezik a növények tenyésző élete az állatok érző életével, ebbe lágyan olvad bele a gondolat és akarás élete, mely az emberben még érzékekhez, agyvelőhöz, vérhez, idegekhez van kötve, míg a tiszta szellemekben teljesen független az anyagtól. Mindezen életet égbolt gyanánt fölségesen tetőzi be a teremtetlen, végtelen isteni élet. A különbségek szembeszökők, de az átmenetek oly gyöngéden egymásba simulnak, hogy harmoniájok elragadó. A tudomány keresi, kutatja a különbségek lényegeit, ki akarja fejezni számokban, kimerítő fogalmakban, világos tudatra akarja emelni egész mélységöket — azonban kísérletei dugába dőlnek, mert az élet, mely oly közvetlennek látszik, tündéreként kisiklik kezei közül. Érteni véli, hiszen elemekre szedte; csak egyet nem bír elérni, hogy elemeit újra összeállítsa. A részek együtt vannak, de a kapcsok hiányoznak. Pedig épen ezek a kapcsok volnának a keresett nagy ismeretlen. Az élet minden alakja a tudománynak ingerkedő tündére, lenge délibábja, keresve-keresett névtelenje, egy-egy állomás az örökké tartó Eleuzisz rejtelseiből.

2. A szent hit e miszteriumok hosszú sorát megtoldotta egy ujjal, mert beszél *isteni életről a szellemi teremtményekben*, az emberben és angyalokban. Ezt a titokszerű életet a hit nyelve *malaszt*nak nevezi. Nem érti át e titkot; de nem szégyeli magát, mert tudja, hogy minden élet titok; megnyugszik tehát rajta, hogy az övé százszorosán az. Egész sereg hasonlattal beszél róla és ámbár tudja, hogy minden hasonlat sántikál, mégis boldog, hogy e hasonlatok segélyével legalább néhány szálacskát szedhet össze e csodás miszterium mélységeinek fölületéről. Elmondja, hogy a malaszt Isten titokzatos fényét reszketteti végig a teremtetten lelken, eltört művü aranyos leplet vet el fölületén, az egész természetet meghaladó csodálatos szépségnek leheletét csókolja rája, az isteni élet örök mozgalmasságából fakadó gondolatokat, indulatokat és elhatározásokat közöl vele, áthidalja a végtelen és véges között tátongó örvényt. S mikor a hívő lélek e gondolatait arany-szálakkal himezgeti, tudja, hogy nem hiu ábrándoknak, ködbe vesző, babonás, csalóka misztikának ingoványain jár-kei, hanem szorosán a szent könyvek, az Istentől sugalt iratok szövegéhez alkalmazkodik. Nem ábrándjait és vágyait vetíti lelkéből kifelé, hanem Isten igéjének s igazságának nyit utat, szívének mélységei felé. A malasztól a Szentírásnak meglepő s igéző helyei szólanak; e helyek ennek az isteni életnek épen a legmélységesebb titkairól rántják le a leplet.

3. Erről a titokszerű, isteni életről beszélt Jézus, midőn az Oltáriszentséget az *élet* kenyérének mondta. «Én vagyok az élet kenyere.» Itt az «élet» nem a szónak mindennapi jelentésében van véve, hanem kétségbevonhatatlan emfázissal a földi élet hierarchikus skálájának legfelső fokát jelenti: az isteni életet a teremtetten lélekben. Nem arról az életről szól Jézus e helyen, a melyről a pesszimista sirirat mondja: Az élet betegség, az álom

palástoló szer, a halál a gyökeres orvosság. Nem arról az életről, melyről a nagy Calderon énekl, hogy csak örület, csalóka kép, árnyék, tűnő gondolat, habzó álm. Hanem arról, mely a teremtett életbe az isteni élet csillámát csempészi.

A malaszt életének *kenyere* az Oltáriszentség. Ennek a természetet meghaladó életnek vannak evolúciói: van születése, fejlődése és halála. Születésénél a keresztség, ujjászületésénél a penitencziatartás szentsége viszik a szerepet. Gyilkosa a halálos bűn. Kenyere pedig az Oltáriszentség. Az Oltáriszentség csak kivételesen kezdeményezi a természetfölötti életet a lélekben. Rendeltetése az, hogy föntartsa a természetfölötti életet ott, a hol már készen találja. Igaz, hogy a természetfölötti élet növelésében a jó cselekedeteknek is nagy szerep jutott. A jócselekedetek is gyarapítják a megszentelő malasztot, miként a testgyakorlatok is edzik a testi életet. A többi szentség is fejleszti bennünk az isteni életet, miként a fürdés, a gyógyszerek, a mozgás, a hideg, a meleg, a tiszta levegő stb. szintén hozzájárulnak az egészség föntartásához. De a jócselekedetekkel s a többi szentségekkel szemben az Oltáriszentségnek jutott egyedül a kenyér szerepe. «Én vagyok az élet kenyere.»

Csak az Oltáriszentségnek közvetlen és egyenes rendeltetése az, hogy a természetfölötti élet körül a táplálkozás összes mozzanatait megvalósítsa.

4. Az Oltáriszentség tehát *első sorban* megakadályozza a természetfölötti életben a visszafejlődést, mert nagyban hozzájárul, hogy a lélekből kiválják minden, a mi a természetfölötti élet akadályául szolgálna. A kegyelem nem rontja le a természetet. De a megromlott természet és a kegyelem között lehetnek és vannak is éles ellentétek. A megromlott természet érdeségei megakadályozhatják, hogy a természetes élet harmonikusan kapcsolódjék a természetfölöttibe. Ezek az érdeségek a természetfölötti életet nagyban hátráltatják. Az Oltáriszentség ereje simítja el laponkint ezeket az érdeségeket, biztosítja a természetnek és az isteninek finom kapcsolódását és megveti biztos alapját a természetfölötti élet fejlődésképességének. — Az Oltáriszentség az emlékezet altatója, a képzelet csillapítója, a szenvedélyek lehűtője.

Az Oltáriszentség *másodszor* növeli a lélekben a természetfölötti élet intenzitását. Az istenséggel való közvetlen érintkezés szikrákat gyújt a lélekben és a lélekhez tapadó megszentelő malasztal párhuzamosan a lélek tehetségeiben a segítő malaszt révén isteni gondolatokat és elhatározásokat ébreszt. Alexandriai Cyrill gyönyörűen mondja: A mint a szénára vagy polyvára esett szikra lángba borítja az egészet, Isten Igéje is, mely az Oltáriszentségben természetünkkel egybe kapcsolódik, azt egészen föltámasztja és dicsőségessé teszi. (Lib. IV. in Joann. cap. 15.) Az Oltáriszentség gyújtja

lánggra a léleknek legnemesebb és szinte szédítő ambícióit, inspirálja a szenteket, fokról-fokra csábítja őket a tökéletesség utjain, az igazi idealizmus hatalmas prospektíváit nyitja meg előttük. Érintésétől nap-nap mellett újra élednek, hogy feledjék az utat, melyet már megtettek s egyre újra kezdve, mélyebbre és mélyebbre hatoljanak Isten életébe.

Végül az Oltáriszentség közvetlenül is táplálja magát a természetfölötti életet. Gyarapítja a megszentelő malasztot, fényét egyre emeli, méreteit egyre tágítja, sőt tágítja magát a lelket is, hogy mindig többet fogadhasson magába ezen isteni életből.

S ez által az Oltáriszentség tulhat e földi léten s az *örök életre* táplálja a lelkeket. «A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, örök élete legyen; és én föltámasztom őt az utolsó napon». (Ján. 6, 55.) Szent Ignác antiochiai püspök, a ki az apostolok közelében leste el gondolatait az Oltáriszentségről, egyszerűen és mélységesen mondja az Oltáriszentséget a halhatatlanság gyógyítószerének — *pharmacum immortalitatis*.

5. A mit az Oltáriszentség az *egyesekekkel* művel, azt teszi bizonyos értelemben az *egész egyházzal* is. A természetfölötti élet lüktetése az Oltáriszentségből áradnak szét a világegyház nagy testébe. Az isteni élet hullámverései szakadatlanul küzködnek a bűnök zivatarával és ha e zivatarok között az Egyház egyre megifjodik, e csodás titoknak magyarázatát az oltáron kell keresnünk.

A II. keresztény század közepéről maradt ránk egy munka, *Hermas Pastora*, mely allegorikus képekben szól az Egyházzal. Ebben a félig-meddig apokalyptikus jellegű műben az Egyház négyszer egymásután jelenik meg a Cumae felé vezető úton Hermasnak. Első alkalommal aggmatrona, a ki kora és erőtlensége miatt karosszékekben ülve szól; a második alkalommal már áll, arcza már derült, de bőre még pergamenszerű és haja deres; harmadszor már fiatal, de haja még mindig deres; a negyedik jelenésnél mint ragyogó ara osztja parancsait. Az első a bűnökben senyvedő, a második a bűnbánatot tartó, a harmadik a megszentült, a negyedik a megdicsőült Egyházat jelképezi.

Az Egyház életének ezen stádiumai és az Oltáriszentség között összefüggés van, hiszen Jézus szavai szerint az Oltáriszentség az élet kenyere. Míg a természetes élet fejlődése a halál irányában halad, tehát fokozatos öregbedéssel jár, addig a természetfölötti élet fejlődése éppen az ellenkező. A természetfölötti élet iránya a visszafelé való törekvés, a folytonos megifjodás: törekvés az után, hogy az élet körforgása oda térjen vissza, a honnan kiindult s az Omega kapcsolódjék az Alphával. Az evangelium ideálja nem az aggastyán, hanem a gyermek. «Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és nem lesztek, mint kisdedek, nem mentek be mennyeknek országába». (Máté 17, 3.) Damiani Péter is lelkesen írja le adventben a

templomot: «Láttam öregeket, ki feledve öregségüket fiatalos tűzzel tartottak ki a virrasztásban...» (Sermo in Vig. Nat. Dom.)

Ennek a szellemi megifjodásnak irányában haladó életnek eleven forrása az Oltáriszentség. Az Eucharistia ad erőt a meggémberedett lábaknak, hogy fölkeljenek. Az Eucharistia ifjítja meg a lelket, hogy mosolyogni tudjon, ha fáj is, a mit a szív rejt: a mosolygó martyriumot ő inspirálja. Az Eucharistia simítja el a bűn gondjaink redőit, a pergámenes arcbőr alá odafecskendezi az élet pirját. Az Eucharistia szedi le a szeretetlenség derét a főről. Az Eucharistia vezet a tökéletes penitenciára, innen a gyalogjáró keresztény életre, innen a szentség ösvényeire, innen egészen Isten szent hegyéig, a hol az Egyház mint szeplőtelen ara boldogan omlik Annak keblére, ki őt megifjította.

O caro, quae vitam praestas, mortemque repellis,
Erigis e terris, et super astra locas!

6. Mivel tehát az Oltáriszentség az Egyházban a természetfölötti élet folytonos táplálója és emelője, az Eucharistia áldásait az *Egyház révén az egész emberiség* is megérzi. Az emberi kulturának, az Oltáriszentség hatalmas, de néma emelője.

Ismét a kereszténységnek ősrégi emlékére hivatkozom, ismeretlen szerzőnek levelére, melyet a II. század közepe táján Diognetusnak irt. E levélben gyönyörűen domborodik ki az Egyház helyzete és szerepe az egész emberiségben. «A mi a testben a lélek, az a világban a kereszténység. A test minden tagjában jelen van a lélek: a keresztények is a világ minden városában. A testben lakik a lélek, de nem a testből való: a keresztények is a világban laknak, de nem a világból való. A láthatatlan lélek látható testben lakozik: a keresztények is, kik e világban laknak, láthatók, de jámborságuk láthatatlan... Be van zárva a lélek a testbe, és mégis uralkodik a test fölött: a keresztények is mintegy fogságban élnek e világon s még is urai a világnak...»

Ezt a katolikus Egyházat, mely lelke a világnak, melyből árad az élet a világba, az Oltáriszentség élteti. Az *Egyházat az Oltáriszentség, az Egyház a világot... Ime teljes és fölséges értelme, annak az isteni szónak: Én vagyok az élet kenyere!...*

Budapesten, 1901 február 15-én.

Dr. Zubriczky Aladár.

A mennyei honvágy.

(Kinai rege.)

Elvezetjük ma a szives olvasót egy kínai házba s bemutatjuk neki Ilisót (Ágnes) és leányát, Tialát (Klára). Keresztény családhoz tartoznak és köztiszteltnek örvendenek, bár igen szegények. Ilisó korán elvesztvén férjét,

kénytelen volt keze munkájával keresni saját és 12—13 éves leánya mindennapi kenyerét.

Pedig már igen sokszor szó volt arról, hogy Tialát elveszi valamely kínai férfiú, a mely körülmény biztosította volna a két nő jövőjét. Azonban midőn a leányka előtt beszéltek a dologról, Tiala könyekre fakadt és felelé: «Gyermekkorom óta nincs más kívánságom, mint hogy az égben a szeplőtelen Báránynak arája lehessen; hagyj, édes anyám, hagyj engem szegényen és szabadon.

Közeledett a szép karácsony ünnep. A missionárius atya buzdítani akarván hiveit — különösen a gyermekeket — fölhevta őket, hozzanak virágcsokrokat a jászolhoz.

«A ki a legszebb virágokat hozza — úgy szól — bizonyára örvendeni fog az isteni Kisdéd tekintetének és meglátja mosolyát.»

Midőn hazafelé tartottak, lassan követte anyját Tiala, miközben így gondolkodott:

«Én akarom elnyerni az isteni mosolyt, én, Jézus tekintetét».

A tartomány, hol a két nő lakott, igen gazdag levén, az ottani keresztények legnagyobb része bizonyos jólétnek örvendett. Majd mindegyiknek volt kertje, virága s így könnyen ajánlhattak csokrokat az édes Jézusnak. Tialának azonban nem volt sem kertje, sem földje; vágyó szemmel nézte tehát a többi gyermekeket, kik ápolták virágaikat és mondá magában:

«Enyém lesz Jézus mosolya, enyém Jézus tekintete», s hozzátevé bensőséggel: «Szűz Mária, látod, nincsen kertem és virágom, de kérlek, tégy róla, hogy enyém legyen szent Fiad mosolya s áldó tekintete».

Gyorsan repültek a napok az angyalok szárnyain; a gyermekek imája vigabbá lőn — közeledett a szép ünnep. Reggelre virradt decz. 24-ike. Kinának e vidékén az összes kicsinyek elkezdtek kötözni az illatos virágokat, ki csokorba, ki füzérbe, ki kosáralakba, ki a mint jobbnak találta. Ez alatt Tiala az ablak mellett állott; már beesteledett és a holdvilág szende fényében állt előtte a hegy. Összetett kezekkel imádkozott a gyermek: «Szeplőtelen szűz Anyám, társaimnál virágok, csokrok vannak és mégis én óhajtom, én kérem magamnak, a kis szegénykének, Jézusodnak mosolyát, Jézusod tekintetét. Mondd meg, merre menjek virágot szedni?

Egyszer csak hirtelen egy gondolata támadt; a távolba nézett és mondá magában: «Ott messze, messze a hegyen bizonyára lesznek virágok, melyeket az angyalok ültettek. Megyek és kötök egy csokrot, mely szebb lesz az összes csokroknál. Elég időm van az éjféli szentmiséig. Bátorság, bátorság, én lelkem! Mit nem adnék Jézus mosolyáért!?

A szegényke azonnal utra kelt, helyenként kavicsok, patakocskák akadályozták járását; bizonytalan léptekkel haladt, gyakran el is csuszott a nedves talajon.

De Tiala magával vitt egy vándorbotot; ennek segítségével ment tovább a hegy felé s midőn már-már lankadni kezdett, megállt egy pilanatra és gondolá: «Jézus mosolyáért, Jézus tekinteteért, mehetek tovább» és folytatta utját.

Három része volt a hegynek. Az elsőt bokrok és fák borították; a második tövisekkel és zuzmarával volt fedve és fönn, a hegy csucsán, tiszta fehér hólepel ragyogott, mint az ártatlanság jelképe.

A mint haladt Tiala az erdős részen keresztül, arcát csapták az ágak és egész teste remegett a hidegtől. A mohban, hervadt levelek alatt, egy elhagyatott helyen, távol az emberek szemétől rejtőzött az alázatosság virága.

Az angyalok énekeltek:

«Tiala, Jézusnak alázatos virága, övé legyen az isteni Mester szeretett ibolyája».

Tiala nem hallotta a mennyei éneket, de vigan leszakította a kis virágot, édesen nézett reá és fölkiálta:

«Mily szép vagy, oh alázatosság virága, kell hogy kedve teljék benned az isteni Kisdednek; enyém lesz az ő mosolya, enyém az ő tekintete».

Azonban csupán egy virágból nem lehet még csokrot kötni. A szeretet szárnyain tovább megy a kis kínai leány, a szurós töviseken keresztül. A legsűrűbb tövisbokorban, hova senki sem merné kezét nyújtani, egy gyönyörű lilium fehérlik, mint az ezüst a holdsugárban.

Az Angyalok susognak:

«Tiala Jézusnak tiszta virága, övé legyen az ártatlanság liliuma».

Tiala nem hallotta az angyalokat, de örömtől repeső szívvvel leszakította a szűz-tiszta virágot, a szerény ibolyához csatolta és vidám hangon mondá:

«Mily szép vagy te, szeplőtelen liliumom, bizonyosan tetszel az isteni Kisdednek. Reám fog mosolyogni s kegyesen tekinteni».

És miután megpillantotta a mennyei virágokat, hozzá tevő:

«Az Istenben három személy van; Jézus Máriával és Józseffel akart élni; az isteni erény három: két virág nem elég az édes Jézusnak, egy harmadikat kell keresnem».

Ekkor átlépte a választó vonalat és a töviseket elhagyva, a hóborította hegycsucsra lépett. A jéghideg hóban megfagyott a lába, egész teste remegett a dermesztő szélről és megmerevedett ujjaival mindinkább szorította a mennyei virágokat. A hegy tetején, a különben terméketlen helyen egy szép fehér rózsaszál árasztotta szét illatát és az angyalok énekeltek:

«Tiala, kellemes rózsaszál, ki egész szívét Jézusnak adta; övé legyen a szeretet rózsája».

Ez angyali dalt sem hallotta meg Tiala; egybekötötte a három virágot és énekelve mondá:

«Mily szép vagy, oh szeretet rózsája! Az isteni Kisdednek tetszeni fogsz; enyém lesz mosolya, enyém tekintete».

A virágok földöntuli szépségük voltak és mennyei illatot árasztottak: Tiala csokrához már valóban nem hiányzott semmi.

Lejött a hegyről; a távolban hangzott a kínai tam-tam, mely a keresztényeket imára hívta. A kis leány sietett, midőn egy nőt vesz észre az uton, karjaiban egy gyönyörű gyermekkel. Az anya így szólt Tialához:

«Leányom, add ide virágodat fiamnak, szereti őket és sir utánuk, ne tagadd meg ezt tőle».

Tiala némán nézett csokrára; könny ragyogott szemében, annyira vágyódott Jézus mosolya, Jézus tekintete után!... De a gyermek feléje tárta kis karjait s Tiala kacsói közé helyezte kincsét, míg az örömében mintegy kegyetlen kis gyermek, a rózsza egyik tövisével megsértette Tiala ujját, ki neki a virágot adta. A vér lehullott a virágra és csodák-csodája, az előbb hófehér virág biborszínű lett. Már nem hiányzott a csokorban semmi; mert az alázatosság-, ártatlanság- és szeretethez csatoltatott az imént az irgalmas szeretet.

Kis csecsemőjével együtt eltűnt a fiatal asszony és a szegény Tiala, kinek kezében már csak a vándorbot maradt, lejött a hegyről nyugodt és boldog lelkiismerettel.

Midőn visszatért a kunyhóba, anyja ép a templomba készült.

Vajjon ő is menjen-e, hogy lássa a többi gyermek diadalát, midőn neki már nincsenek virágai, melyek Jézus mosolyát megszereznék neki? Azonban, meg akarván hallgatni a szentmisét, meghozta ez újabb áldozatot.

A mint belép a templomba, már ezer gyertyafényében ragyog a főoltár, Tiala térdre borul, megkezdődik a szent áldozat. Hirtelen, az Urfölmutatás idején vakító fényben uszik az oltár; a gyertyaláng már csak homály mellette. Az oltáron fekszik az isteni Kisded, kezében a hegyi virágokkal: az alázatosság ibolyája, az ártatlanság lilioma és a charitas festette szeretet rózsája. A szeplőtelen Szűz sugárzó arczczal áll az oltár fölött s kék köpenyével beborítja Jézust és az oltárt. Tialára néz az Üdvözítő: reá mosolyog, reá tekint; és a mennyország Királynéja így szól hozzá:

«Isteni Fiamnak szakítottad le, az ő szeretett virágait. Viszonzásul le fog téged szakítani a földről. Egy hét sem telik el s magához hív».

Minő volt e napon ez angyali léleknek szent áldozása, azt csak az angyalok beszélhetnék el. Hazajövet lefeküdt; egy titokzatos baja mutatkozott: hiába küzdött orvos és anya a halállal; mielőtt bevégeződött volna a hét, Tiala visszaadta ártatlan lelkét Istennek.

Midőn a szegény özvegy halva látta szeretett gyermekét, bezárta ajtaját, elment a templomba s ott fölkereste Mária oltárát.

«Szent Szűz, mondá, kétszer sirattad gyermekedet három napig, de

megtaláltad őt először a templomban, másodszor pedig megjelent előtted dicsőséges föltámadása után. Határtalan a te hatalmad: add vissza az életet leányomnak, egyetlen drága kincsemnek e földön».

Igy sirt és panaszkodott soká; végre a Madonna lehajtotta fejét és így felelt a szomorkodó anyának:

«Addig él gyermeked, míg önként átengeded isteni Fiam szeretetének».

Nem kérdezősködött tovább Iliso; forró köszönetet mondott a szent Szűznek és visszatért szegény hajlékába. Érkeztekor Tiala fölébredt a halálból, mintha álom lett volna.

«Oh anyám, kiáltá, mit tettél. Már élveztem Jézust; az égi dicsőséghez értem; a te imád szerencsétlenné tett; anyám, miért hivat vissza?»

Beszéd közben a gyermek zokogott. Anyja látván bánatát, nem bírta visszafojtani könnyeit s dédelgetésekkel iparkodott csillapítani Tiala mély keserűségét. Végre a leányka megadta magát, szeretetből a keresztre feszített isteni Mestere iránt. Azonban ez időtől fogva nem látták többé mosolyogni.

Édes anyjának még engedelmesebb volt mint addig, hanem elfordult utálattal mindennemű szórakozástól; az étkezés is olyan volt neki, mint a legkeményebb penitencia; ha pillanatnyi szabad ideje volt, visszavonult egy sarokba és csendesen folytak könnyei.

«Mi bajod, Tialám», kérdezé az anya.

«Honvágyom van, mondotta szomoruan a kis megpróbáltatott, éhezem Jézust, ki tőlem elvétetett, szomjuhozom a szeretet honát».

Az anya megalázva hajtotta le fejét. Naponta, néha többször is, megújult e szívszagató jelenet. Végre az özvegy nem tartotta ki tovább. Három hónap mult el karácsony óta. Márczius 25-ike hajnalodott. Iliso fölkel, megnézte alvó leányát, ki nyugodtan pihent, néhány köny azonban végigfolyt arcán; még álmában is látta a gyermek Jézust és a szép mennyországot. Ez volt a döntő pillanat. Iliso a szent Szűzhöz sietett, ki visszaadta gyermekét:

«Szeplőtelen anya, mondá, ezen ünnepnapon, melyen szent Fiad testté lőn a mi üdvünkért, vedd el leányomat; a szegényke csak szenved a földön az égi haza utáni vágy emészti őt. Inkább összetöröm saját szívemet, mintsem lássam szenvedni édes gyermekemet. Egyesítsed őt isteni Fiaddal, a szűzek hitvesével».

A Madonna lehajtotta fejét, mintegy ament mondva.

Miután végighallgatta a szentmisét, a szegény anya visszatért egyszerű lakásába, gyermeke folytatta álmát, de most már örök álom volt ez.

Sirt az özvegy, de mégis örült szive, mert a kínai szűz ágya körül mennyei illat terjedt. Ibolya, liliom és rózsa árasztották illatukat. Az egybegyűlt keresztények csodáról beszéltek; a felhőkön túl pedig angyalok vezették Tialát Jézusához, miközben örömteljes hangon énekelték:

«Övé legyen örökre Jézus mosolya, Jézus tekintete».

Hints hamut...

Hints hamut fejedre, földi vétek
 És zokogj fogantatásodon!
 Véres Golgotát teremte léted,
 Mely örök időket gyászba von.

Magdalénák, Péterek, Judások,
 S mind, a kik vakulva félre léptek,
 Tévedéstekeket siratgassátok...
 Hints hamut fejedre, földi vétek!

Bús fohász remeg a gyermek ajkán,
 Könyvet ont a szende, szüzi lélek;
 Közönyöd pedig nem is sóhajt tán?
 Hints hamut fejedre, földi vétek!

Keljetek föl a bűnök sarából,
 És leszáll az ég Ura közétek,
 S tiszta lelketektől el se pártol...
 Hints hamut fejedre, földi vétek!

Átkos ajkatok imát rebegjen,
 Le!ketek' vigyázva őrizzétek,
 Hadd ragyogjon csillogó fehéren...
 Hints hamut fejedre, földi vétek!

Szilyi László.

Szülői bölcseség.

Majláth Gusztáv Károly gróf, Erdély apostoli lelkü püspöke, 1897-ben az esztergomi szeminárium hittanhallgatói számára pályatételt tűzött ki, melynek tárgya az volt, hogy hogyan lehet a lelkipásztornak híveit a gyakori szent áldozáshoz szoktatni.

Kezembe került az egyik pályamunka, mely dicséretre érdemesített. Ebben a 11-ik lapon a következő állítás foglaltatik: «A gyakori szent gyónásra és áldozásra nem kell folyton sarkalni a hívőket. Megjön az magától. Én legalább abban a véleményben vagyok, hogy ha a gyermek, vagy akár felnőtt hívő tudja, mi a bűn, tudja, mi az Oltáriszentség, maga ébred a gyakori szent gyónás és áldozás szükségességének tudatára».

Ezt egy III-adéves klerikus írta, egy fiatal, buzgó, ideális lélek. Állítása nem nehezedik a tekintély, a nagy tudás és az élettapasztalat súlyával az igazság mérlegébe. De ha kiállna vele a nyilvánosság nagy színterére, gondolom, hogy kapna számbavehető híveket a tudás, a tekintély és élettapasztalat embereiből is, kik mellette szót emelnének.

Fölszólított a tisztelt szerkesztő ur, hogy figyelmeztessem a keresztény szülőket, hogy szoktassák gyermekeiket a gyakori szent áldozáshoz és megvallom, gondolkodva fogtam bele az írásba. Ugy éreztem, mintha hajolnék a föntjelzett vélemény felé, mely azt mondja: nem kell sarkalni.

Ime! Látok fiukat az oltár kis korlátjánál térdelni 2—3 hetenkint; látom, hogy önszántukból járulnak az Oltáriszentséghez és azt tapasztalom, hogy az iskolában mégis tunyábbak, viseletükben fegyelmezetlenebbek, szélségeikben kiállhatatlanabbak, mint akárhány más, a ki csak negyedévenkint gyónik és áldozik. Maga ez a fiatalember, a kiről bátran föltehetjük, hogy jó érzelmű, sőt buzgó, minek alapján merészeli megkoczkáztatni azt a súlyos kijelentést: «ne sarkaljuk a hívőket a gyakori szent áldozásra?» Bizonyára saját közvetlen megfigyelései alapján.

De látjuk másrészt, hogy a lelki élet tanítói, buzgó lelkipásztorok, nem szünnek meg a gyakori szent áldozást ajánlani, sürgetni mindenkinek, ki lelke üdvét komolyan akarja munkálni.

Már most melyik véleményt ajánljam a keresztény édes anyáknak és apáknak gyakorlati alkalmazkodás céljából?

A legmelegebben ajánlom mind a kettőt, azt is, hogy sarkalják gyermekeiket, azt is, hogy ne sarkalják. Ez kérem nem paradoxon. Az a két föntjelzett vélemény nem két lándzsa, melylyel a lelki élet emberei egymást fölszurni akarják, hanem két korlátfa, melylyel a csapongó szertelenségeket rendes mederbe szorítani kívánják. Tény az, hogy a gyakori szentáldozás időszerűtlen, ügyetlen, egyoldalú ajánlása csömört és émelygést terem, bensőséges áhitat helyett. Tény az is, hogy a közömbösség a szent áldozások ritkulása iránt, bizonyos jele a hithidegségnek.

A kérdés fogantyuja tehát ez: *a gyakori szent áldozás nem végcél, hanem eszköz a végcél elérésére.* Mint eszköz mindenesetre a legkitünőbb, leghatásosabb, legmagasztosabb, legistenibb — *de nem egyedüli.* Következésképp minden igazi keresztény szülőben megkivántatik az a belső, folytonos kegyelmi vonzódás az Eucharistia felé, de nem kívánható meg, hogy gyermekeit szeri-száma nélkül, derüre-borura üzze, hajtsa, vonszolja, azoknak szabad akarata ellenére, az angyalok asztalához. Hiszen a tökéletesedésnek vannak másféle eszközei is és miért kelljen azért a gyermek fölött kétségbe esnünk, ha a legkitünőbb eszközt — a gyakori szent áldozást — még nem veheti igénybe?

Hanem a gyermeki szabad akaratot okkal-móddal reá kell nevelni arra, hogy saját belső erejével sodortassék az oltár szent lépcsői felé; ez a keresztény szülői nevelés legfőnségesebb hivatása — ha eléretik, legragyogóbb koronája.

Ilyen értelemben a kegyelem és természetes ész ezerféle találékony-ságával sarkalni kell elengedhetlenül a gyermeki lelket, hogy tudatára ébredjen saját keresztény voltának és gyakori, kedves vendége legyen az angyalok asztalának.

Szülők! Leheljétek belé gyermekeitek fogékony lelkébe a megfeszített Krisztus bensőséges szeretetét! *Ez a ti föladatotok.*

Tegyétek ezt okkal-móddal! *Ez a ti bölcseségtek.*

A terjesztők havi összejöveteleiről.

(P. Boone S. J. «Manuel du directeur»-je után.)

1. A terjesztők havi összejövetelének az a célja, hogy bennük a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt való buzgalom szakadatlanul fölujuljon. Legyenek meggyőződve, hogy az ügy sikere nagy mértékben a terjesztőktől függ.

2. Hogy ezen összejöveteleket érdekessé és hasznosakká tegyük, közlenünk kell ott a terjesztőkkel mindazt, a mi a társulatot általánosan, vagy részletesen a helyi társulatot érdekli. Megismertethetjük az utolsó gyülekezet óta alapított és a jövőben alakulandó társulatokat, az épületes eseményeket, továbbá közölhetjük a többnyire oly megható kérés vagy köszönő leveleket, a szegény külmisziók sürgős szükségleteit, elpanaszolhatjuk, hogy a helybeli társulat mindenféle tárgyakban, pénzben vagy munkásokban segítséget szenved, szólhatunk az ajándékokról, az új tagokról és pártolókról, azon eljárási módokról, melyeket a különféle embereknél alkalmaznunk kell, hogy azokat mint tagokat, vagy pártolókat a társulatnak megnyerjük, a disztárgyak kiállítására vonatkozó utasításokról, a folyóirat és aláírások után begyűlt jövedelemről, végre kihirdetjük és melegen ajánljuk az ünnepeket, imádásokat és körmeneteket.

Mindezek után lehet még a terjesztők szabályainak, vagy a magaviseletre vonatkozó oktatásoknak valamely részét fölolvastatni, melyet társaikkal szemben tanusítani kötelesek. Végre az igazgató néhány jól átértett buzdító szót intézhet hozzájuk.

Ezen kis beszéd bevezetésül is szolgálhat.

3. Hogy a társulat sikerét is előmozdítsuk tagok, pártfogók, adományok vagy más tárgyak gyűjtésével, szükséges azt részletesen ismertetni és abba betekintést nyújtani mindazoknak, kik nem ismerik, pedig nagyon érdeklődnének iránta, ha ismernék.

De hogy megismertessük, róla érdeklél beszéljünk és érdekében a leghatásosabb bizonyítékokat használhassuk, szükséges egész tevékenységét, égető szükségleteit, üdvös hatásait figyelemmel kíséreni, a befolyás növelésére szolgáló eszközöket és módozatokat fölhasználni, az utasításokat és szabályzatokat hiven megtartani. Ha a terjesztő könnyen elmarad ezen gyülekezetekről, hol mindezen pontokat részletesen tárgyalják, nem lesz elegendő ismerete, hogy az ügyről kielégítően, buzgalommal és értelemmel szóljon, noha annak igaz ügyekezését és buzgalmát igérte.

4. A havi összejövetel hatalmas eszköz a jámborság, szeretet és buzgalom szellemének ébrentartására a terjesztők között, mert akkor Urunk

kétségtelenül különös módon lakozik közöttük, hogy őket kegyelmével lelkesítse.

5. Ezen összejövetel által megóvjuk a társulatban az egységet és egyöntetűséget.

Ugyanazon szellem uralkodik, ugyanazon cél felé törekeshetnek, ugyanazon módon munkálkodnak és megtartják pontosan ugyanazon szabályzatot, mert gondoskodva van arról, hogy a terjesztőknek időről-időre emlékezetükbe idéztessék a praktikus szabályzat, melyet könnyen szem elől téveszthetnének.

6. A közös érintkezés táplálja és növeli a buzgalmat, mely lehetőségessé teszi a terjesztőknek egy hónap tartama alatt a sikerrel koronázott vállalatokat, új tagok és pártolók szerzését, disztárgyak és a külmissziók számára ajándékok gyűjtését, a társulat kézikönyvének terjesztését, az «Évkönyvek»-re előfizetések gyűjtését és a havi összejövetelekre meghívó jegyek szétosztását.

Mindéz fokozza a buzgalmat és megszólaltatja azok lelkiismeretét, kik nem dolgoznak: «Miért ne tegyem azt, mit ez és amaz megtehet?»

7. Az érdekesség, melylyel a havi gyűléseket nyilvánosan és nagy gonddal összekötjük, különösen segít a gyengék bátorítására és ébrentartására, a buzgó lelkek ügyekezését pedig fokozza. Mindenki fölbuzdul a népes összejövetelen, ha buzgóságról tesz tanuságot.

8. Ki-ki gondolja meg komolyan, mennyire fontos dolog jó, vagy épen olyannyira jó ügy iránt érdeklődni!

Ez annyit jelent, mint önmagát sokszorosítani, önmagát megörökíteni.

Annyi, mint önmagát sokszorosítani. A mit egyedül nem vihetünk véghez, azt másokkal tesszük, kiket a buzgalom szerez számunkra és ezek azonnal sokszorosítják önmagukat, mihelyt azt teszik, mit az első tett. A buzgóság tűz, mely átadja önmagát s sohasem mondja: elég.

Annyi, mint megörökítettetni. Én elhalok; de az ügy, melynek magamat szenteltem, hogy neki életet, létet adjak, nem mulik el soha; az örökké fönmarad, én pedig örökké élek ő benne; az maga teremt más maradandó műveket, melyekben bizonyos tekintetben föltalálom napjaimnak és vágyaimnak folytatását.

9. Végre, ha a gyülekezettől elmaradunk, megfosztjuk magunkat az azzal egybekötött bucsutól és egy nagy jótett érdemeitől.

A terjesztők, kik az összejöveteltől távol maradnak, többnyire a következő üres kifogásokkal élnek:

1. «Elintézik az ügyet nélkülem is. Van ott annyi jó lélek, kik gondoskodnak arról. Különben ezen hölgyek roppant sok ügygyel-bajjal terhelik magukat.»

A terjesztők első kötelessége, hogy buzgón jelenjenek meg a havi összejöveteleken, melyek, mint mondtuk, kiválóan fontosak.

Nemde lemond terjesztői tisztéről, ha azt gondolja és úgy is cselekszik, mintha az ügy az Ő távollétével csorbát nem szenvedne?

Soha sem elég azon jó lelkek száma, kik az ügy iránt érdeklődnek. Igen, ezen hölgyek sok munkát vállalnak magukra, bármennyire bajosak és fájdalmasak is. Legyen tehát az igazgató kegyes és szeretetreméltó irántuk és siessen segítségükre.

Legalább lelkesítse őket az által, hogy megjelenésével kimutatja érdeklődését az iránt, mit ők Urunk dicsőségére művelnek.

2. Kifogás: «Nem tudok én semmit sem tenni; nincsen mondani valóm; azonkívül igen kevés időm van; folyton akadályozva vagyok a megjelenésben».

«*Nem tehetek semmit sem.*» Ez tulságos szerénység. Ha akarna, sokat tehetne. Bátorság, és sikert fog aratni; emelkedjék fölül az emberi tekinteten, vagy természetes félénkségén és tenni fog valamit. *Ha nincsen semmi mondani valója*, meghallgatja azt, mit mások mondanak és igyekszik abból hasznot huzni. Nem kéri ott Önt arra, hogy beszéljen, hanem hogy az összejövetelen jelen legyen és azután cselekedjék. *Kevés ideje van még önmaga számára is.* Valószínűleg azért, mivel nem tart eléggé rendet foglalkozásaiban és sok hitvány dologgal bajlódik.

Viselje az ügyet szíven és fog időt találni. Lesz bátorsága azon áldozatra, hogy egy látogatást sem tesz vagy fogad, csak azért, hogy jelen lehessen ezen nagyfontosságú összejövetelen.

3. «Nem szeretek az összejövetelen jelen lenni, mert rendszeren nem fordul elő fontos dolog.» Az összejöveteleken nem azért kell megjelenni, mert tetszenek, vagy mert azokat szeretjük, hanem a jó ügy, Isten, a buzgóság miatt, vagy ha kell, áldozatból.

Nem fordul elő semmi fontos dolog az unalmas gyülekezetekben, ha a tagok fele hiányzik.

Azonban igen fontos ügyek tárgyaltnak a népes gyülekezetben, melyekben a jó iránt való lelkesedés honol; szóval az olyanokban, a milyeneknek e társulatban a terjesztők összejöveteleinek lenniök kell.

Utasítás, melyet a dísz tárgyak kiállításának alkalmából felolvastatni vagy kihirdetni lehet a terjesztőknek.

A dísz tárgyak kiállítása igen kedvező alkalom a társulat terjesztésére, még pedig mind a tagok, mind a buzgó munkások és aláírók számának gyarapítására, mindenféle szükséges tárgyak és segédforrások szerzésére.

Hogy elérjük ezen eredményt:

1. Minden lehetséges eszközt föl kell használnunk arra, hogy a kiállítás helyiségét, napját, óráját a közönséggel megismertessük, hogy annál többeket odavonzzunk.

2. A terjesztőknek és tagoknak a maguk részéről azon kell fáradozniok, hogy oly embereket vezessenek a kiállításra, kik nem tagjai az egyesületnek, de a kiket talán könnyű volna annak megnyerni, mert annak látása, mit művel a buzgóság a művészet terén, Krisztus Jézus dicsőségére a szegény templomokban, meghatja és megnyeri a sziveket.

3. Azon hölgyeknek, kik a kiállításon jelen vannak, nagy figyelemmel kell megmagyarázniok a látogatóknak, hogyan juthatunk ezen kiállított tárgyakhoz. Ezen ismertetések arra bírhatják a látogatókat, hogy tevékeny részt vegyenek a jó ügyben.

Utasítás, mely a terjesztőknek felolvasható vagy tudtul adható az évi tag- és aláírási díjak gyűjtésének alkalmával.

A gyűjtés a lelkesedés felujtásának és a társulat terjesztésének alkalma. E célból igyekezzenek a terjesztők a gyűjtést maguk végezni.

Fölhasználhatják ezt a tagok buzgalmának erősítésére, a pártolók jóakarátának föntartására, ha nekik a társulatról néhány érdekes fölvilágosítást nyújtanak. Sőt a tagok, pártfogók és az «Évkönyvek»-re való előfizetők számának növelésére is kitünő eszközt találhatnak abban, ha ők maguk szólnak azon jó lelkekhez, kikkel szeretetgyakorlati látogatásaikkor találkozni fognak, vagy rábírnak a tagokat és pártfogókat, hogy nyerjék meg barátaikat és ismerőseiket. Egy bizalommal mondott szó mennyi jó gyümölcsöt teremhet! A tapasztalat bizonyítja, hogy a tagok és pártfogók száma szembetűnőleg csökken, ha nem a terjesztők vezetik a gyűjtést.

Az igazgató a körülményekhez képest hangsúlyozza ezen utasításokat.

Jelképek.

7. Mandola.

A tisztaságos *Istenanya* jelképe, a kiben az Isten Fia a Szentlélek erejével emberré lett, a mint a mandoladióban a tejes mandola meg képződik.

8. Borostyán.

Mindenkor zöld marad. Azért is a *hitbeli hűségnek* és a *szilárd reménynek* a képe.

9. Tövises és bogáncs

egyrészt a bűnbeesés után az Isten által kimondott átokra emlékeztetnek; másrészt pedig arra, hogy Jézus minket attól szegénységével és szenvedésével megváltott. Azért is az Ur szent *szegénységének* és *szenvedésének* jelképei.

10. Alma

a *bűnbeesésre* figyelmeztet.

11. Gránátalma.

Az énekek énekében a királyi jegyes orczái hasonlítottak a gránátalmához. Jelképe a *tiszta szeretetnek*. Belsejében sok mag van szépen elrendezve és egyetlen egy tokba zárva. Szintugy egyesíti magában az Isten Egyháza a sok népet — teljes rendben és a legszebb békeségben.

Gyakran találunk egy almát, vagy magburkolatot sok maggal. — Ez az *erényeknek és a jócselekedeteknek* képe.

A korona fölötté a mennyei jutalmat jelenti.

12. Liliom.

Keleten több színben pompázó virág, de van fehér is, mint a mienk. Az énekek énekének eme szavait juttatja eszünkbe:

«Mint a liliom a tövisek között, olyan az én barátném a leányok között». (Én 2, 2.)

Azért a *legtisztább Szűznek*, valamint a *tisztaságnak és ártatlanságnak* a jelképe.

13. Jerikói rózsa.

Az örök és öröktől fogva való *Bölcsességnek, Isten Fiának* jelképe. De a boldogs. szűz *Mária* jelképeül is említi az Egyház a lorettói litániában. Szinpompája miatt mindennemű diszitéseknél kedvelik.

14. Passiflóra.

Jézus szenvedését jelképezi. Késő góth diszítés.

15. Ibolya és Árvácska

az *alázatosság* erényének a jelképe.

16. Napraforgó

mindig a nap felé fordul és számtalan a magja. Így terem az *engedelmesség* is számtalan gyümölcsöt és érdemet.

17. Aster (Gerebcsén vagy csillagvirág)

a *tökéletes lélek* képe.

18. Ötujju levél

Urunk öt szent sebére emlékeztet.

Oltáregyesületi ügyek.

Választmányi ülés. A budapesti központi oltáregyesület választmánya január 11-én délután 3 órakor az egyesület helyiségeiben (IV., Váci-utca 46.) ülést tartott. Jelen volt: *örgróf Pallavicini Edéné* elnök, *dr. Kiss Aladárné* másodelnök, *gr. Korniss Miklósné*, *br. Vécsey Józsefné*, *Zichy-Kray Irma grófnő*, *Cziráky Luiza grófnő*, *Vécsey Eszter bárónő*, *Török Hermin grófnő*, *Topics-Fellmayer Vilma*, *özv. Rudnyánszky Ferenczné*, *Selmayer Károlyné* urnök, *Ghyczy Ida* urhölgy, *Kánter Károly* igazgató.

A templomban végzett szentség-látogatás után a gyűlés kezdetén az igazgató fölolvasta az alapszabályok azon pontjait, melyek az egyesület

elnöksége és választmányának hatáskörére, jogaira és kötelességeire vonatkoznak.

Az igazgató jelenti, hogy *Mesz-lényi Gyula* szatmári megyés püspök ur és *dr. Kohl Medárd* fölszentelt püspök ur ujabban nagyobb mennyiségű intenciókat bocsátott az egyesület rendelkezésére.

Hogy a házbért felerészben jötevők fedezték, hogy az egyesület *a mostani helyiség helyett új helyiséget szándékozik kibérelni*, mely az eddiginél jóval nagyobb, a mi már azért is szükséges, mert az egyesület már az idén behozni szándékozik az egyesületi, illetve az örökimádási apáczákat.

Az igazgató jelenti, hogy az örögrófné elnöknő és a másodelnöknő csak nem régen Vácson voltak *gróf Csáky Károly* megyés püspök urnál, hogy a püspök urat a központi és az egyházmegyei oltáregyesületek egymáshoz való viszonyáról tájékoztassék. Ujabb időben ugyanis egyes egyházmegyék függetleníteni kezdik magukat a központtól, a mi élénk munkakedvre mutat ugyan, de ma még elhamarkodott dolog, melynek az illető egyházmegyék szegény templomai vallják első sorban kárát.

A központi oltáregyesület vezetősége csak örülni tud annak, ha minden egyes egyházmegye központján és a nagyobb városokban teljesen rendezett és úgy az egyházmegyei szentségimádást, mint az egyházi ruhák stb. készítését gondozó egyesületek jönnek létre, de csak sajnálni tudja, ha ezek a kapcsot a központtal, mely arra van hivatva, hogy őket

támogassa, szétszakítják. A teljes elválás az egyház szellemével ellenkezik, sőt idővel az egyházmegyei egyesületek megbénulását vonhatja maga után. Példák erre a németországi egyesületek, melyeket utóbb csak egy nagy férfiunak, Kunzlének sikerült ismét új életre kelteni lethargijukból.

Ha valamikor, akkor épen most kell tömöríteni az erkölcsi és anyagi erőket, midőn a budapesti központi oltáregyesület a messze jövőre kitekintő előrelátással és nagy áldozatok árán egy örökimádási zárdát akar létesíteni, a mely zárda azután képes lesz minden irányban kielégíteni az igényeket és segítségükre lenni a vidéki egyesületeknek, mint ezt a római, a belgiumi, az amerikai zárdák már is teszik.

Eltekintve a szentségimádások rendezésétől, mely már maga is egy állandó és az egész országra kiterjedő, életetadó és föntartó tüzhelyet kíván, nem is lehet képzelni, hogy a vidéki egyesületek kellően és az egyházi szabályoknak megfelelőleg tudjanak a szegény templomok fölruházásáról gondoskodni, ha nem nyernek erre erkölcsi és anyagi támogatást egy erre képes központtól. Az egyházi szabályoknak megfelelő minták, a csakis nagyobb mennyiségben jutányosan beszerzett jóminőségű anyag, a gyárosokkal való közvetlen összeköttetés, a kellő utmutatás és a szükséges közvetítés hiányában, a vidéki egyesületek előbb-utóbb pangásra jutnak és félő, hogy a szegény templomok oly műkedvelői készít-

ményeket kapnak, ha kapnak, a melyek az «*egyéni izlést*» talán kielégítik, de az istentiszteletnek díszére válni nem fognak.

A központi oltáregyesület vezetősége épen most foglalkozik egy tervezettel, mely az esztergomi oltáregyesülettől eredve, a minden oldalról megkivántató jóakarattal mellett bizonyára alkalmas lesz arra, hogy az egyházmegyei oltáregyesületek saját és elegendő munkateret nyerjenek a székhelyeken és a nagyobb városokban a nélkül, hogy a minden körülmények között okvetlenül szükséges összeköttetést a központtal megszakítsák.

Az elnökség a tervezetet már is bemutatta a váci püspök ur ő méltóságának.

A választmányi gyűlés folyamán az igazgató fölemlítette, hogy az idén mintegy 170 *kérvény* érkezett a központba. A kérvényeket a bíráló bizottság már elintézte és a megszavazott tárgyakat a jövő hónap (márcz. hó) 21—25-ik napjain tartandó kiállítás után küldi szét rendeltetésük helyeire. A folyamodványok sorsa felől a vezetőség a kíváncsi kérdezősködésekre egyelőre választ nem adhat; azon egyházmegyéktől pedig, a melyek a központot alamizsnáikkal nem segítik, előbb-utóbb kénytelenek leszünk részünkről is minden segítséget megvonni.

Az igazgató jelenti továbbá, hogy a központi oltáregyesület a *hamvazó-szerda előtti három napon* a belvárosi főplébánia templomban vesz részt a *szentségimádáson* és hogy

a virágvasárnap előtti szombat délutánján kezdődnek az *oltáregyesületi szent gyakorlatok* az angol, kisasszonyok templomában, illetve zárdájában. A szent gyakorlatok a nagyhét szerdai napján érnek véget a közös szentáldozással. Ezen szent gyakorlatok csak nők számára és mint eddigelé, úgy az idén is országos jellegűek lesznek, miért is vidéki tagokat szívesen látunk vendégekül. A szent gyakorlatokon csak előre váltott jegyekkel lehet részt venni. Ha szükségét látjuk, akkor még egy szent gyakorlatot fogunk rendezni.

A férfitagoknak szintén lesz alkalmuk a fővárosban, hogy szent gyakorlatokat tarthassanak.

Miután az igazgató még a választmány figyelmét fölhevítte, hogy az «*Örökimádás*» közlönyt buzgón terjeszteni szivesek legyenek, a hálátadó ima után az örgrófné elnök a gyűlést berekesztette.

Nyomban a választmányi gyűlés után a *terjesztők tartották értekezletüket*. A mindig szokásos szentséglátogatás után az igazgató a «Krisztus követése» könyvből olvasott föl egy részletet, melyhez buzdító és magyarázó szavakat fűzött és a választmányi gyűlés tárgyait és határozatait ismertette a terjesztőkkel. Fölhívta őket, hogy a szentségimádás alkalmára egy-egy imádási órát vállaljanak, mire a terjesztők még az ujonnan fölvevett tagokról és alamizsnákról adtak számot.

A váczegyházmegyei megbízott jelentése. Annak daczára, hogy — fáj-

dalom! — több olyan községben, a hol a közelmúltban azon ígéret alapján, miszerint a szentségimádást még azon évben létesítik, részesültek a budapesti központi Oltáregyesület segélyében, ebbeli ígéretük teljesítésének épen semmi nyoma sem látható, mégis örömmel jelenthetem, hogy a szentségimádás szent ügye nálunk emelkedőben van. Nem csupán az imádók száma, hanem azok *öntudatos* buzgósága is örvendetesen gyarapszik. Már régideje vannak névleges oltáregyleti tagok, a kik azonban sem többet nem tudnak a szentségi Jézusról, sem többet nem tesznek a nemtagoknál. Most azonban az oltáregyletiek jobban ismerik a szentségház dicső lakóját és kettős kötelemüknek inkább iparkodnak megfelelni. Erősen hiszem, hogy egy év múlva e tekintetben sok szépet írhatok egyházmegyénkről. Ebbeli reményemet a mi lángbuzgalmu, apostoli lelkületű püspökünk ő méltóságának kiváltképen a legméltóságosabb Oltáriszentség imádása körül kifejtett tevékenységére és személyes példájára építem. *Varga Mihály*, egyházmegyei püspöki megbizott.

A budapesti közp. Oltáregyesület

rendes tagjaitól 1900 október és november hóban befolyt díjak.

Major Ferenczné 2 k, Szabó Mária 1 k, Kocsis Gáborné B.-Edericsről 6 k 66 f, Niedermayer István 1 k, Főt. dr. Tóth József ur által Szombathely, Strém és Alsó-Bagodról 29 k 28 f, Tőrek Mária 40 f, Gelencsér Anna 40 f, Zauberer Teréz 1 k, Szabó Mária 1 k, Hang

Teréz 4 k, Meretey Marton Ilka 2 k, Markus Julianna 1 k, özv. Gombos Imréné 24 f. Bánszky Mária 2 k, Szórád Mária 24 f, özv. Fleck Károlyné 40 f, Walzel 2 k, Walzel Luiza 2 k, Gyurkóczy Éva 2 k, Nazarcsák Zsuzsanna 2 k, Fábrián Jánosné 2 k, Melczér Paula 2 k, Biró Mihályné 24 f, Nyéki Mária 24 f, Kégl Gizella 2 k, Preisz Anna 2 k, Geramb Alice 4 k, özv. Bocskay Endréné 2 k, Kirják Luiza 40 f, Kranicz Zsuzsanna 30 f, Pálfi Mária 2 k, Hirt Rozina 2 k, Fedák Alajos ur által Visonta Hevesmegyéből 7 k 2 f, Dancs Anna 4 k, Dancs Julcsa 2 k, Forst Istvánné 2 k 40 f, Steirer Ilona 2 k, Gavora Margit 2 k, Keller Janka 10 k, Vay Ida 2 k, Tomkulják Józsa 2 k, Tóbiás Anna 50 f, Jászai Julianna 2 k, Bocsák Katalin 2 k, Papp Róza 4 k, Szlávik Andrásné 24 f, Turkovics Emilia 4 k, Hayava Zsuzsanna 24 f, Billein Sámuelné 1 k, özv. Várady Péterné 1 k, Szurgent Luiza 2 k, Noe Anna 24 f, Gábriel Magdolna 40 f, Kiss Aladárné 200 k, Helene v. Seh 4 k, ft. Szokol János 2 k, Kránitz Kratochwill Leopoldina 2 k, Feuererger Löwi Ernesztin 2 k, Szabó Amália 2 k, Szabó Matild 2 k, Mező-Niszki Karolin 2 k, Krajcsek Mária 2 k, Pjentok Anna 2 k, Kovacsics Teréz 60 f, Boross Béláné 24 f, Petőfi Károlyné 2 k, Molnár Viktória 2 k, Hirsch Anna 6 k, Nazarcsik Gizella 2 k, a zalkadi hivek részéről ft. Hortolányi A. plébános ur által 17 k, a szilvás-ujfalusi tagok főtisztelendő Lenz József plébános ur által 80 k, Nagy Julianna 4 k, a tószegi tagok ft. Dolenszky Imre plébános ur által 7 k 78 f, Bellovits Ágnes 4 k, Garasits György 8 k, Meszner Mária 4 k, Deák Gáspár 2 k, Deák Erzsébet 2 k, Nagy Hedvig 2 k, Gábor Teréz 2 k. Hajmási Róza 20 f, Graffiodi Mária 6 k, Széchényi Csekonics grófnő 40 k, Bús István 2 k,

Bús Istvánné 2 k, Malik Mária 2 k, ft. Bányai plébános ur a zimányi tagoktól 7 k 10 f, ft. Kovács Mátyás a bocsi tagok részéről 20 k, Kravetz Mária 5 k, Szabó Erasztné 2 k, Sereghy Bazilné 2 k, Dapsy Gyuláné 8 k, Kurapatka Mari 2 k, özv. Bulyi Antónia 6 k, ft. dr. Rolny Frigyes szepesegyházmegyei megbizott ur által mélt. Szmrecsányi Pál püspök urtól 50 k, a trsztenai hivektől 126 k 96 f, a rózsahegyvi hivektől 48 k, a márkusfalvi tagoktól 18 k, a szepesz.-lőrinczi tagoktól 9 k 60 f, Pataky János richwaldi plébános 4 k, ft. Kompanyik Coelesztin 3 k, ft. Kern Gyula plébános 2 k, ft. dr. Beerwaldszky 2 k, a szepesi növendékpapok 12 k, t. Pessek Antal 3 k, özv. Kürthy Antalné 10 k, Járossy Bira 2 k, Rosenbaum Luiza 4 k, Unger Berta 4 k, Mussard Fanny 2 k, Ellenbacher Adél 4 k, Krioll János 4 k, Bali Istvánné 3 k, Nagy Juli 2 k, Mihálka Erzsébet 2 k, Kovács Mariska 4 k,

Kovács Gyuláné 2 k, özv. Erdélyi Teréz 4 k, Borostyán Teréz 2 k. ft. Junk Jakab a kurdi tagok részéről 44 k 64 f, ft. Miok Efrem 4 k, a hont-börzsönyi tagoktól 14 k 54 f, ft. dr. Tóth József theol. tanár ur által Szombathelyről 19 k 20 f, Angyal György 50 f, Rohonczi 20 k, Máriafalváról 17 k 76 f, Felső-Lendváról 39 k 64 f, Fack Keresztélyné 24 k, Köller Julianna 2 k, Bonis Lajos 2 k, Keviczky János 40 f, id. Keviczky Jánosné 40 f, Kaufmann Matild 40 f, Joó Jolán 24 f, Nocker Andrásné 24 f, Laszberger Borbála 24 f, Benedek Mária 24 f, özv. Csapiczky Istvánné 24 f, Kohajder Rozália 24 f, Bruder Jánosné 40 f, özv. Kléner Jánosné 40 f, özv. Hanzet Mihályné 40 f, Jónás Mária 1 k, Fazekas Rozália 50 f, Jónás János 50 f, Rázga Szekán Andrásné 1 k.

(k = korona, f = fillér.)

(Folytatása következik.)

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1897—1899. években elajándékozott egyházi szerekről.

Jelzések: † Plébániatemplom. * Filiatemplom. ° Kápolna, zárda vagy kórház.

XIX. A lugosi görög szertart. egyházmegyében:

1898.	6 kéztörlő	† 4. Raffna:
† 1. Dobreszt:	1 öv.	1 ciborium
1 oltárlámpa		1 sárga felon
1 pacificale	† 3. Krivobára:	1 ciboriumköpenyke
1 oltárterítő.	1 kehely mindennel	1 alba, 6 kehelytörlő
† 2. Folya:	1 sárga felon	6 kéztörlő, 1 öv.
1 kehely mindennel	1 alba	
1 sárga felon	6 kehelytörlő	1899.
1 alba	6 kéztörlő	† 1. Ikloda:
6 kehelytörlő	1 öv.	1 sárga felon.

† 2. <i>Kis-Tikván</i> :	1 tabernaculum	2 tabern. corporale
1 felon	2 tabern. corporale	1 sárga felon
1 oltárterítő.	1 sárga felon.	1 alba
† 3. <i>Viszág</i> :	† 4. <i>Zsebely</i> :	2 vállkendő
1 kehely mindennel	1 kehely mindennel	6 kehelytörlő
	1 tabernaculum	4 kéztörlő.

XX. A nagyváradai gör. szer. egyházmegyében.

1897.	6 kehelytörlő	† 3. <i>Drág-Cséke</i> :
* 1. <i>Gyulicza = Baja</i> :	6 kéztörlő	1 sárga felon.
1 kehely mindennel	1 öv.	† 4. <i>Domahida</i> :
4 oltárgyertyatartó	† 2. <i>Hollód</i> :	1 ciborium
1 oltárlámpa	1 zöld felon	1 sárga felon.
1 fekete felon	1 alba	† 5. <i>Ér-Körtvélyes</i> :
2 alba	6 kehelytörlő	1 tabernaculum
2 corporale	1 ciboriumköpenyke.	2 tabern. corporale
2 vállkendő	6 kéztörlő	1 ciborium
6 kehelytörlő	1 öv.	1 sárga felon
6 kéztörlő		1 ciboriumköpenyke
1 öv.	1899.	1 burza 1 alba
† 2. <i>Remetemező</i> :	† 1. <i>Belényes-Ujlak</i> :	2 vállkendő
1 füstölő tömjéntartóval	1 kehely mindennel	6 kehelytörlő
1 keresztségi szelencze	1 burza	4 kéztörlő.
1 zöld felon.	1 alba	† 6. <i>Hájó</i> :
1898.	2 vállkendő	1 kehely mindennel.
* 1. <i>Ér-Mindszent = Éghirét</i> :	6 kehelytörlő	† 7. <i>Hosszuliget</i> :
1 kehely mindennel	4 kéztörlő	1 ciborium
1 ciborium	3 ministránskaring.	1 fekete felon
2 alba	† 2. <i>Csenger-Bagos</i> :	1 ciboriumköpenyke.
	1 tabernaculum	† 8. <i>Szamos-Dob</i> :
	2 tabern. corporale	1 sárga felon
	1 ciborium	1 füstölő tömjéntartóval
		2 ministránskaring.

XXI. A szamosujvári gör. szer. egyházban.

1897.	2 corporale	1 beteglátogatási készülék
† 1. <i>Fehérfalu</i> :	2 vállkendő	1 pacificale 1 burza.
1 ciborium	6 kehelytörlő	† 3. <i>Oláh-Valkó</i> :
1 kanál	4 kéztörlő	1 kehely mindennel
1 pacificale	1 öv	1 tabernaculum
1 füstölő tömjéntartóval	1 ciboriumköpenyke.	2 tabern. corporale
1 fehér felon	† 2. <i>Máron</i> :	1 ciboriumköpenyke
2 alba	6 oltárgyertyatartó	1 füstölő tömjéntartóval.

† 4. *Récse* :
1 kehely mindennel
1 füstölő tömjéntartóval.

1898.

† 1. *Akna-Sugatag* :
1 fekete felon
1 magánstola
1 alba
6 kehelytörő
6 kéztörő.

† 2. *Egerbegy* :
1 kehely mindennel.

* 3. *Gaura = Durusa* :
1 sárga felon
1 alba

6 kehelytörő
6 kéztörő.

† 4. *Máron* :

1 pacificale javítás.

† 5. *Nagy-Sikarló* :

1 kehely aranyozása

1 ciborium aranyozása.

* 6. *Süleimed = Czikó* :

1 kehely mindennel

1 burza 1 alba

6 kehelytörő

6 kéztörő.

1899.

† 1. *Fehérfalu* :

1 kehely mindennel

1 sárga felon

1 alba

2 vállkendő

6 kehelytörő

6 kéztörő.

† 2. *Felső-Fernezely* :

1 kehely mindennel

1 tabernaculum

2 tabern. corporale

2 vállkendő

6 kehelytörő

6 kéztörő.

† 3. *Felső-Szék* :

1 sárga felon

1 oltárlámpa

1 füstölő tömjéntartóval.

Misszió.

1897.

1. *Doboj (Bosznia)* :
1 fehér miseruha

1 fekete palást

1 magánstola

1 fehér palást 1 velum.

2. *Serajevo (Bosznia)* :

1 fehér miseruha

1 vörös miseruha.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Szövetség szekrénye.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

III.

A szövetség szekrényében Mózes törvényének két kőtáblája, Áron ki-
virágzott vesszeje volt. Az oltáriszek-
rény azt foglalja magában, a ki az
evangelium igéje és Jessze vesszejének
örökös virága egy személyben.

A szövetség szekrényében Mózes
törvényének két kőtáblája volt elhe-

lyezve. Ott virágzott ki csodálatos
módon Áron vesszeje is.

Nyissuk ki a mi tabernaculu-
munkat.

Nem veszed-e észre benne magát
az Igét, — Jessze isteni vesszejét
a maga teljes virágzásában?

Értelmed talán szomjuhozza az igaz-
ságot; világosságért eped?

Jer hát, siess! A tabernaculum
nyitva áll.

Itt van ő, a minden igazság tani-
tója. Azért van itt, hogy téged ok-
tasson.

Kegyetlen egy kin az : keresni a fel-
világosító szót.

A szegény lelkek, megfosztva a vi-
lágosságnak eme kenyerétől, a kétel-
kedésnek és a tudatlanságnak nyo-

masztó sulya allatt annyit szenvedtek, hogy kétségbeestek — ha magokra hagyattak.

Szerencsétlenek! hogy nem ismer-tétek fel a tabernacuumból felétek hangzó beszédet! hogy nem akartátok elhinni, miszerint a tudományok Istene adja ott elő magasztos tanítását!

Nem kísérlenénk-e mi meg többet? Nem hallgatnánk-e reá? Elnémítanók-e az Oltáriszentség előtt a bel-sőnkben zajongó lelkesedésünket? Nem figyelnék-e isteni Mesterünkre, a kinek szava oly kedvesen bájolja el fülünket és oly édesen járja át szivünket?

Ha szereteted gyöngül, ha úgy ér-zed, hogy virágoknak kell azt benned ébren tartaniok: jer! szivd magadba a mennyei illatot, a mely az Eucharis-tiából kiárad!

A tél elmúlt, a virágok kinyíltak már a földön. Kábitson el azok üd-vösséges illata!

Mily jó illata ez a szelidségnek, az alázatosságnak, az irgalomnak a szen-vedés szeretetének.

Szivesen adom Jézusnak, az áldo-zatnak ajkaira a bölcseségnek eme szavait, a mint azok szent könyveink-ben állanak.

«Mint a fahéj és illatozó balzsam, illatoztam s mint a válogatott mirrha adtam a jó illat gyönyörűségét és mint a storax és galbanus és ónix és mirrha zsengeje és mint a metszés nélkül folyó illatszert betöltém illattal lakóhelyemet és mint a vegyítetlen balzsam az én illatom. Én, mint a szőlőtő az illat gyönyörűségét ter-mettem és virágaimból diszes és be-

cses gyümölcs lett.» (Jézus Sirák ... 24. r., 20—23. v.)

Oh Jézus, a mezők virága és a völ-gyek lilioma, el akarok telni ez illattal és visszatérve testvéreimhez, azt kö-zöttök szétárasztani.

Oh, most magamba szivtam a te illatodat. Értem már, hogy minden test csak hervadó, silány fű, hogy mulandó szépségének minden ékes-sége nem egyéb, mint illat és kellem nélkül szükölködő virág.

Oh isteni virág! koronázz meg és ne engedd, hogy az a lélek, a mely a te kedvességeddel eltelt, valaha rothadást láthasson, — a mitől te szenteidet megóvod.

Meditator.

A legfőbb Oltáriszentség imá lása.

IV.

Imádlak, mint az egész mindenség legfőbb Urát és elismerem, hogy senkitől se függsz.

Engesztelésül ama tiszteletlenségek miatt, a melyek előtted elkövettetnek: neked ajánlom az Uraságok jámbor érzelmeit, akikkel reménylem, hogy én is mondhatom és énekelhetem majd, hogy:

Imádtassék végnélkül és áldassék a legfőbb Oltáriszentség.

Adorator.

A legmélt. Oltáriszentség imádása a farsang három utolsó napján.

Budapest, 1901. febr. 19.

Látogatásból jövünk, a legfőbbse-gebbnél jártunk...

«Negyven esztendeig közel voltam

e nemzedékhez s mondám: ezek szívükben mindig tévelyegnek és nem ismerték meg az én utaimat, úgy hogy megesküdtem haragomban, nem mennek be az én nyugodal-mamba». Ezt mondotta az Ur Izrael népének a pusztában. S mi reménykedünk, élő hittel, bizalommal reménykedünk, hogy ránk, kik iparkodtunk megérteni beszédes némaságát, nem mondotta ki kemény ítéletét, midőn «közel volt hozzánk», midőn ünnepi diszben trónjára ült, hogy alattvalói hódolásunkat fogadja. Igaz, sokan és mégis kevesen voltunk, mert előtte minden térdnek meg kellett volna hajolnia, minden szívnek megnyilnia s imádással, szeretettel eltelnie.

Szerettük volna körülte látni az egész háznépünket, rokonságunkat, jóbarátainkat, ismerőseinket, hogy teljességbe induljon mindennapi imádásunk: jöjjön el a te országod, ad-veniat regnum tuum eucharisticum!

Mindenkinek imádnia kellett volna őt, tehát kevesen voltunk s mi is inkább csak gyarlóságunk, szegénységünk tudatában mertünk eléje járulni, mintsem az erények fényes öltözékében pompázva. Hiszen magunkért is meg kellett őt engesztelnünk, a mi bűneinkért, a mi botlásainkért. Aztán, a felebaráti szeretet kapcsán, az ő isteni szeretetétől áthatva közbevetettük magunkat embertársainkért, fölfogtuk az Isten Fiának panaszait, enyhíteni iparkodtunk fájdalmán. Minő nagyszerű gondolat: egy Isten sebeit gyógyítani, egy Isten legszentebb szívét vigasztalni! És jóllehet

gyarló a mi lelkünk áldozata s az emberek bűnei oly nagyok, oly iszonyúak különösen e napokban, mégis éreztük, hogy Krisztus áldó jobbja, szivekre áradó szeretete irányítja gondolatunkat, érzésünket, éreztük, hogy valóban Krisztus szent teste és szent vére van jelen a legmélt. Oltáriszentségben, éreztük, hogy Krisztus lelke fogja át jóakarató gyülekezetünket.

Az Ur Jézus áldása legyen mindazokon, kik neki e szép ünnepségen valami kis örömet okozni iparkodtak!

Tudósításunk a következő: A budapesti központi Oltáregyesület f. hó 17—19-én, a farsang három utolsó napján a belvárosi plébániatemplomban szentségimádást tartott. Reggel hat órakor szentséges mise volt s ettől kezdve óránként váltakozva az Oltáregyesület férfi- s nőtagjai közül 10-12-en több szerzetesnő, két-két papnövendék s az ájtatoskodók nagy száma állandóan imádták a legmélt. Oltáriszentséget. Kilencz órakor naponta ünnepélyes szentmise volt; egész délig majdnem megszakítás nélkül csendes szentmisék mondattak. Délután három órakor vesperás volt, a mely alatt a központi papnevelő növendékei énekeltek. Vesperás után szent olvasót imádkozott a hivek nagy serege. Öt órakor szent beszédet mondtak és pedig vasárnap s kedden Kánter Károly kir. várpalotai apátplébános, az Oltáregyesületek országos elnöke, hétfőn Böscht János belvárosi segédlelkész. Hat órakor litánia tartatott Jézus legszen-

tebb nevééről, utána szentségbetétel. Kedden, a litánia után a legmélt. Oltáriszentséggel a templomban körmenet volt, a mely igazán megható s bensőséges befejezése minden esztendőben e szokásos ájtatosságoknak s a melyre Kápter apátplébános prédikációja apostoli egyszerűségével, mély buzgóságot lehelő kenetességével már előkészítette a sziveket. A menet élén az Angolkisasszonyok növendékeinek egy része haladt Mária-zászlóval, az ismert Mária-kongregáció s kék szalaggal vállukon s az «O salutaris hostia» cz. egyházi ének gyönyörű melódiáit énekelve orgonakísérettel. Utánuk haladtak a növendékpapok égő gyertyával kezükben. A legméltóságosabb Oltáriszentséget Kirner Károly apátplébános vitte baldachin alatt. A zsufozásig megtelt templomban alig tudtak a hivek letérdelni, hogy a Legfölségesebb áldását fogadják. A menetet az Oltár-egyesületi tagok hosszú sora zárta be, kik szintén égő gyertyával követték azt, kinek szivükben is áldozati lángot gyújtottak.

Bárcsak minden templomban széles e hazában így tisztelnék, imádnák a legmélt. Oltáriszentséget a farsang három utolsó napján!

A remek kidolgozású majolika főoltár a szentségimádás napjain délszaki növényekkel, szebbnél-szebb virágokkal volt földiszítve, maga a szentségtartó is fehér violával körülfonta tán a diszitők gyengéd lelkének volt a szimboluma.

Dicsértessék s áldassék mindörökké a legméltóságosabb Oltáriszentség!

IRODALOM.

A szeretet királya, vagy hét kérdés Jézus kínszenvedéséről.

Nagybőjti szentbeszéd-sorozat közrebocsátja *Nagy Antal*, győri kanonok. Nagy Antal neve nem új a magyar egyházi irodalom terén. Hitelemzési munkái már régen biztosították számára az elismerést. — Ép ezért nem jogosulatlan várakozással vettük kézhez legujabban megjelent nagybőjti beszédeinek füzetét, melyben ezen kérdésekre felel: ki szenvedett Jézusban? kiért szenvedett Jézus? miért szenvedett Jézus? mit szenvedett Jézus? kitől szenvedett Jézus? hogyan szenvedett Jézus? mit kíván tőlünk kínszenvedéseért Jézus? S ezen nagy kérdésekre szerző a nála szokásos alaposággal, világossággal és választékossággal oly feleleteket ad hét beszédeben, hogy e beszédsorozatot méltán tekinthetjük legujabb vallási irodalmunk figyelemreméltó termékének. Nem mulaszthatjuk el fölemlíteni a szebbnél szebb példák sokaságát, a világos és szép előadást, melyek folytán a beszédeket nemcsak mint szónoklatokat, hanem mint kellemes olvasmányt is bárkinek ajánlhatjuk.

Folyóiratok. *Religio-Vallás*, egyházi, társadalmi és irodalmi folyóirat. A 14. szám tartalma:

Vezéreszmék és Tanulmányok. XIII. Leo Szmrecsányi Pál püspöknek, mint a Szent-László-Társulat elnökének. A katolikus hitnek megvallása a nyilvános életben. Válasz Dr. * * * «Viszonválasz»-ára. Egyházi tudósítások. Esztergom: A tanítóképző ünnepe. Veszprém: A pápa levele megyéspüspökünkhöz és a veszprémi egyházmegye alapításának jubileuma. Irodalom. Vegyesek.

Jézus szent Szívének Hirnöke. — Kalocsa. A februári szám tartalma: Keresztények riadója. Jézus legszentebb Szívének tisztelői a francia forradalom idejéből. More Tamás, angol főkancellár. Jézus szentséges Szívének ügyei. Jézuskához. Jézus legszentebb Szive tiszteletének ifju apostola. A Jézus-Szive-pajzsok. Hermenegild. Jézus legszentebb Szívének Skapuláréja. Croiset elmélkedése Jézus szent Szívéről. Jézus szentséges Szívének áldásai. — Az imaapostolkodás havi szándékai februárban.

Szűz Mária Virágos Kertje. — Kalocsa. A februári szám tartalma: A mi reményünk. Szűz Mária, a XIX. század királynéja. Mária szenvedései. Villám. Árpádházi boldog Margit, magyar király-leány szenttéavatási jegyzőkönyve. Szűz Mária oltalma. Szűz Mária viszonya a szent Háromsághoz. Szűz Mária hét örömeinek tisztelete. A boldogságos Szűz tiszteletének nyilvánulásai Nyitra egyházmegye területén. Protestáns asszony nyilatkozata szűz Mária tiszteletéről. Krónika.

Katolikus Egyházi Zeneközlöny
Budapest, VIII. Mária Terézia-tér 9.

Az 1901. év februári szám tartalma: Egyházzenei kongresszus Győrött. — Róma és Solesmes. Az egyházi ének és az énekesek. A misekönyv kincsei. Indifferentizmus a zenében. Az egyház hivatalos chorális-könyvei. — Magyar Sion és a chorális. Egyesületi ügyek. Irodalom. Vegyesek. Szerkesztői üzenet. Hirdetések.

Páduai Szent Antal Lapja, vallás-erkölcsi, társadalmi, oktató, képes folyóirat, a szegények kenyerének hirdetésére és terjesztésére. Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28/b. Előfizetési ára egy évre 3 korona 20 fillér.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és díszítő,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

**Budapesten,
VII., Rottenbiller-utca 6a.**

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocsal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

➤ ➤ Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér. ➤ ➤

Az uj teljes kiadás megrendelhető!

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

➤ Előfizetési ára : ➤

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér. kap mutatványtámadást ingyen.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ö cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan felszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fall és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímzésekben, valamint hímzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

